

hidtil modsat sig saadanne Forhold som de, hvorom her er Spørgsmaal, med Hensyn til hvor Forældrene dele den samme Tro? Jeg veed ikke, hvilke Grundsætninger Administrationen i denne Henseende har fulgt; men jeg opfatter Lovgivningen paa en saadan Maade, at den har været berettiget til at stride ind, hvor der var særdeles Anledning dertil, og jeg forvarer mig netop imod nogensinde at kunne stemme for, at der kom en ny Lov ud, som gjorde det Modsatte til Regel, som medførte, at Staten var uberettiget dertil. Naar man har erindret imod mit Forslag, at det Ustødelige, det Forargelige, som jeg har paaanket, og hvis Tilværelse man jo maa erkjende at kunne vise sig under de Forhold, hvorom her er Tale, ikke vilde hæves derved, at man forandrede den omhandlede Paragraph, idet der er mange Tilfælde, og det de fleste Tilfælde, der ligge udenfor nærværende Lovs Obeet; — saa mener jeg, at, naar man vil ordne de Forhold, hvorom her er Tale, saa maa man ordne dem paa en Maade, som man kan forsvare, og man kan da ikke hente en Indvending deraf, at man i en Lov, der har sat sig den specielle Opgave, ikke kan udrette Mere. Men foruden at jeg gjør denne Grundring derimod, vender jeg tilbage til min Opfatning af de hidtil bestaaende Forhold, og jeg mener da, at nærværende Lovs § 9 privilegerer de blandede Ægteskaber paa den unaturlige Maade, at der gives Forældrene en Naadighed over Børnene i den Retning, hvorom her er Spørgsmaal, større end den, som jeg kan indsee, at Lovgivningen hsemler i andre Ægteskaber, hvor dog Faren er langt mindre med Hensyn til Børnenes Behandling. Jeg kan heller ikke skjøne rettere, end at § 9 er uden Consequents, naar der i den 3die Sætning foreskrives, at en Indskriden fra Statens Side skal finde Sted i de Forhold, hvorom der er Tale, men man ikke desto mindre møder mit Forslag med den Grundring, at det er Noget, som ikke lader sig gjøre i det andet Tilfælde, hvorom Loven handler, og man henviser til Forholdet mellem Forældre og Børn, der skulde være af en saadan Bessaffenhed, at man maatte overlade Tingene til sig selv. Dersom det virkelig er Tilfældet, maatte man ogsaa overlade Tingene til sig selv, under den Forudsætning,

som omhandles i det 3die Afsnit i § 9; men, naar man ikke vil gjøre det, og naar man vil lade Staten optræde virksom i dette Tilfælde, kan jeg i Sandhed ikke see, hvorfor man ikke skulde finde sig opfordret til at gjøre noget Lignende for den anden Klasse af Tilfælde, som mit Forslag angaaer. — Det var, hvad jeg yderligere vilde tilføie, og jeg slutter med, hvad jeg begyndte med, at jeg af fuld Overbeviisning stemmer imod hele § 9.

Cultusministeren: Hvad Vnderingsforslaget i og for sig angaaer, tror jeg, at de forskjellige Ansuelser have gjort sig tilstrækkeligt gjældende; men, hvad angaaer den Udvei, der nu er anvist, at man kunde stemme imod hele Paragraphen, skal jeg dog tillade mig at antyde, hvad Følgen deraf maatte blive, forsaavidt man ikke ved det Samme meente at forkaste hele Loven. Udelader man § 9, og forresten lader Loven passere, saa er ikke en liden Sprække, men to store Guldøre aabnede for den Fare, som man vilde undgaae; thi saa skal jeg siige, hvorledes det vil gaae, og navnlig, hvorledes det vil gaae i Forholdet imellem Katholiker og Protestanter. Saa antager jeg nemlig, at den hidtilværende Lovgivnings Bestemmelser om Vielsen af et blandet Ægteskab og den forudgaaende Bestemmelse om Børnene bestaae. Naar derfor en Katholik vil indgaae Ægteskab med en Lutheraner, vil han ikke lade sig vie af den lutheriske Præst; thi den lutheriske Præst vil affordre ham Forsikring om, at alle Børnene skulle opdrages i den lutheriske Lære. Hvis § 8 gaaer igjennem, vil han altsaa gaae hen til den katolske Præst og love ham, at alle Børnene skulle blive Katholiker; men, hvis § 8 heller ikke gaaer igjennem, vil dette Ægteskab faae det Raad af den katolske Præst, at, da de ikke kunne vies af ham, og da de ikke kunne blive viede af den lutheriske Præst uden under en Betingelse, som den katolske Kirke affhyer, saa skulle de i dette Samvittigheds-tilfælde i et godt Diemed, for den katolske Kirkes Interesses Skyld, indgaae deres Ægteskab i den borgerlige Form efter § 2, og den katolske Præst vil tilsikre dem Kirkens fuldstændige Overbærelse derfor, da de gjøre det i den gode Hensigt, at alle Børnene skulle blive